

Spørgsmaal, der ligger udenfor Domstolen, fordi det dreier sig om noget Eventuelt eller Tilkommende. Jeg forudsætter netop, at den første Linie i første Paragraph bliver staaende, at Rjøbenhavns Fæstningsværker paa Sjælland skulde nedlægges som saadanne. Naar de ere nedlagte, og § 7 bliver staaende, hvorefter Staten selv agter at bygge paa Terrainet lige foran Fæstningsværkerne, foreligger jo netop Muligheden for Domstolene af at kunne afgjøre det Spørgsmaal: paahviler der nu længer efter den bestaaende Lovgivning og efter det, som Staten har erhvervet, nogen Indskrænkning paa disse Grunde med Hensyn til deres Byggerettigheder, og det forekommer mig, dersom Domstolene komme til dette Resultat, at Indskrænkningen træds det, at Fæstningsværkerne definitivt erklæres for nedlagte, desuagtet maa vedblive, at Staten da ogsaa bør gaae til det Yderste i at opretholde sin Ret, og at der ikke er nogen Grund til efter Forslaget at give Grundeierne, som den høitærede Krigsminister udtrykte sig, den bedre Deel af den Binding, som maatte indkomme. Jeg troer ikke, at de, saaledes som Lovudkastet er, egentlig ville faae nogen bedre Deel eller overhovedet nogen Deel af Binding, men jeg finder heller ingen Anledning til at tilstaae dem Noget, hvis Domstolene erklære, at Grundene uagtet Fæstningsværkernes Nedlæggelse bære den samme Indskrænkning endnu. Man kunde iøvrigt vel opnaae det Samme blot ved at unblade udtrykkelig at sige, at Indskrænkningen vedbliver. Udelader man disse Ord, men iøvrigt bibeholder disse Paragrapher, vil det netop staae frit for at bringe Spørgsmaalet for Domstolene. — Der er fra det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Ernst) fremsat forffjellige Bemærkninger mod den Opfattelse, som jeg her har gjort gjældende, men da de i det Besæntlige ere besvarede ved, hvad jeg har ytret ligeover for den høitærede Krigsminister, skal jeg ikke komme tilbage dertil. Jeg skal kun bemærke, at naar det ærede Medlem søgte at fremhæve som et Moment, der burde komme i Betragtning, Hensynet til de Grundeiere, som ligge længere ude, og hvis Grunde ville blive trykkede i Priis, hvis der blev en Lethed til at bygge paa Grundene herinde, saa maa jeg til-

staae, at jeg ikke forstaaer dette Argument. Det forekommer mig for det Første indlysende, at man, hvis der er en Ret for Grundeierne indenfor Demarcationslinien, umulig kan gjøre nogen Indskrænkning i denne af Hensyn til, at Grundeiere udenfor Demarcationslinien ville lide en Nedsættelse i deres Eiendommers Priis, og dernæst forstaaer jeg ikke heller, hvorledes man ved at paalægge Grundeierne indenfor Demarcationslinien en saadan Erstatning, skulde kunne hjælpe paa Grundeierne udenfor Demarcationslinien: Et af to maa dog blive Tilfældet. Enten er Erstatningen ikke sat saa høit, at det kan hindre dem indenfor Demarcationslinien i at bebygge Grundene, og det er jo den Forudsætning, hvorfra man her gaaer ud, men saa seer jeg ikke, hvad det kan hjælpe Grundeierne udenfor, at Grundeierne indenfor maae give Erstatning for Opgivelsen af Indskrænkningen, naar de desuagtet kunne bygge, eller ogsaa er Erstatningen sat saa høit, at det hindrer dem i at bygge, men saa opnaaer man jo ikke, hvad man vil opnaae, at Terrainet bebygges. Jeg indseer derfor ikke, hvorledes dette Hensyn paa nogen Maade kan komme i Betragtning. — Jeg skal blot endnu tillade mig at gjøre en Bemærkning med Hensyn til at den høitærede Krigsminister yttrede, at disse Grundeieendomme i den senere Tid vare blevne kjøbt for lavere Priis paa Grund af, at den omhandlede Indskrænkning vilde paa dem. Jeg troer nemlig, at man maa tiltræde, hvad der blev sagt af det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), at der netop i den senere Tid ved Kjøb af Eiendomme var taget meget Hensyn til den sikke Forventning, man nærede om, at Fæstningsværkerne maatte blive nedlagte, og Indskrænkningen derved bortfalde; naar i de sidste Aar, og jeg kan sige saalænge, jeg kan huske tilbage, det har været en bestemt Overbeviisning hos Alle, at Rjøbenhavns Fæstningsværker som de nu laae, aldrig ville kunne gjøre nogen Gavn, men kun Skade; naar man i den nyere Tid har seet den ene Deel efter den anden falde, den ene Port efter den anden forsvinde, saa har den Overbeviisning paatrængt sig Alle, at de ikke længe vilde kunne holde ud, og det er i saa Fald tydeligt, at det ikke kan undgaaes, at der